

ще ни извѣстите числото имъ за да имъ изработимъ левове за калпацитѣ, защото безъ левъ зашитъ на калпака, никой се не счита за възстанникъ който и да билъ.“ Учителътъ като изслуша тѣзи думи, поуталожи си мислитѣ, и каза: — „Осѣщамъ нѣщо си да ме кара да вѣрвамъ като ми казва наумъ, че туй ще бѣде. Напрѣдъ по *Черковниятъ въпросъ*, когато бѣхъ учителъ въ Айтосъ, имаше да се гърчечатъ нѣкои и други фамилии; тѣй се прѣнирахме и гонехме за много нѣща, дѣто азъ се успѣвахъ да ги побѣдявамъ. Тѣ се ругаяха съ Българското име, съ свѣщенството му, съ училищата му, съ учителитѣ му, съ владичитѣ му и съ неговитѣ обичаи, подиграваха се най-безсѣвъстно; но азъ имъ доказвахъ, борихъ се много съ тѣхъ и сега дѣто сж станали чисти Българи, азъ съмъ причината на това. Йоще при първото разравение на *черковниятъ въпросъ* пакъ както сега караме едно нѣщо да вѣрвамъ, че туй ще го видимъ съ очитѣ си, и го видѣхме я! Подиръ нѣколко години сдобихме се съ *екзархия* и *владичи*, а тѣзи които ни ругаяха, остапаха посрамени: Ето и сега тѣй ми казва нѣщо въ умътъ и го вѣрвамъ на здраво, че ще сполучиме. Прѣди йоще да бѣхте дошли вий, прѣзъ селото ни мина единъ чловѣкъ, който идеше отъ Варна и той ни остави една прокламация печатна, съ сжщото съдържание на вашата — писменна“. Учителътъ на-часатъ отиде да я извади отъ дѣто бѣше я скрилъ и я донесе като каза: „вѣрвате ли ме сега, че не ще бѣде прѣдателъ, защото ето и въ мене сжщата прокламация, ако издамъ васъ, то и мене си заедно издавамъ.“ „Ний“ продължи учителътъ, йоще отъ тѣзи сутрина се разговарихме съ шурия си върху това, четан година нѣма тѣй да се прѣмине, ще има нѣщо да се роди“. Димитръ Сжбевъ му каза: „азъ те познавамъ по-